

# Zjevení Ježíše Krista – číslo čtrnáct

## *Sedmá pečeť*

Jeff Pippenger

2023-11-11

Zkušební válka andělů, která započala s Luciferem ve třetím nebi, jak je znázorněno ve dvanácté kapitole Zjevení, je předobrazem zkušební války lidí a andělů, která končí v prvním nebi. Když byl satan a jeho andělé svrženi ze třetího nebe, satan otevřel novou frontu boje v zahradě Eden. Stejně jako ve válce třetího nebe s Luciferem ustanovil Bůh také pro lidstvo období zkoušky. Válka v prvním nebi, která začne naplno s brzy přicházejícím nedělním zákonem, představuje konec doby zkoušky pro lidstvo.

Ve dvanácté a třinácté kapitole Zjevení jsou představeny drak, šelma a falešný prorok. Obvykle se má za to, že tyto tři mocnosti představují především minulou historii těchto tří mocností, avšak Janovi bylo řečeno, aby zapsal „to, co se má stát“, a celá kniha Zjevení hovoří o „posledních dnech“, proto uplatňujeme biblickou zásadu, že konec je znázorněn počátkem, a vztahujeme symboly Zjevení na pravdu přítomnou, nikoli minulou.

Satan byl rozpoznán jak ve válce, kterou rozpoutal ve třetím nebi, tak v prvním boji, který přenesl na lidstvo v zahradě Eden, jako ten, kdo k předávání svých zkažených sdělení používá „hypnotismus“, aby tak uskutečňoval své válečné tažení.

„Satan pokoušel prvního Adama v Edenu a Adam se s nepřítelem dal do rozmlouvání, čímž mu poskytl výhodu. Satan uplatnil svou moc hypnózy nad Adamem a Evou a tuto moc se snažil uplatnit i nad Kristem. Když však bylo citováno slovo Písma, Satan poznal, že nemá žádnou naději na vítězství.

„Muži a ženy nemají studovat vědu o tom, jak si podmanit mysl těch, kdo s nimi přicházejí do styku. To je věda, kterou vyučuje satan. Máme odporovat všemu takového druhu. Nemáme mít nic společného s mesmerismem a hypnotismem — vědou toho, který ztratil své původní postavení a byl vyvržen z nebeských dvorů.“ Mind, Character and Personality, 713.

„Věda, kterou učí satan,“ byla zdokonalena globalistickými kupci a je uskutečňována prostřednictvím „informační superdálnice“ v „posledních dnech“. Satan je otcem lži a mediální giganty nejen šíří nepravdy, ale také potlačují pravdu, sledují ty, které považují za kacíře, a používají nejsložitější formu hypnotismu, jaká kdy byla v dějinách planety Země praktikována. Válka, která začala ve třetím nebi, zdůrazňuje tento rys satanova způsobu boje, aby věrní, kteří budou žít v době, kdy se dá do pohybu válka prvního nebe, byli předem varováni předzvěděním. Když porozumíme tomu, že řídicí centrum celosvětové sítě a „informační superdálnice“ je spravováno a ovládáno ve Spojených státech, získáváme pohled na to, co znamená, že Spojené státy svolávají oheň z nebe a svádějí celý svět. „Oheň“ v knize Zjevení představuje poselství.

Symbolika třinácté kapitoly Zjevení, a třináctého verše, vychází z boje na hoře Karmel, kde proroci Baalovi a proroci hájů nedokázali svolat oheň z nebe, aby potvrdili, že Baal a Aštarot jsou pravými bohy. Baal jako mužské božstvo a Aštarot jako ženské božstvo představují obraz šelmy, nesvaté spojení církve a státu. Byli to proroci Jezábeli, která byla v nesvatém vztahu s Achabem. Tito dva prorockí svědkové obrazu šelmy v příběhu o hoře Karmel označují úlohu Spojených států při nejprve vytváření obrazu papežského systému ve Spojených státech a poté ve světě. „Oheň“ na Karmelu měl být důkazem toho, kdo je skutečně pravý Bůh. Představoval zjevení z nebe, které označovalo pravého Boha, a tatáž otázka existuje i tehdy, když Spojené státy svolávají oheň z nebe.

V knize Izajáš oslovuje Bůh, který oznamuje konec od počátku, samotné prostředí dávné hory Karmel, a také prorocké prostředí, jež je znázorněno, když Spojené státy svolávají oheň z nebe.

Předložte svou při, praví Hospodin; předneste své pádné důvody, praví Král Jákobův. Ať je předloží a oznámí nám, co se stane; ať ukáží věci dřívější, jaké jsou, abychom o nich uvažovali a poznali jejich konec; anebo nám zvěstují věci budoucí. Oznámte věci, které přijdou potom, abychom poznali, že jste bohové; ano, učinite něco dobrého nebo zlého, abychom se zhrozili a spolu to uzřeli. Hle, jste z ničeho a vaše dílo je z nicoty; ohavností je ten, kdo si vás volí. Vzbudil jsem jednoho od severu, a přijde; od východu slunce bude vzývat mé jméno; i přijde na knížata jako na maltu a jako hrnčír šlape hlínu. Kdo to oznámil od počátku, abychom to poznali? A předem, abychom řekli: Je spravedlivý? Vpravdě není nikoho, kdo by to oznámil, vpravdě není nikoho, kdo by to zvěstoval, vpravdě není nikoho, kdo by slyšel vaše slova. První řekne Siónu: Hle, hle, zde jsou; a Jeruzalému dám toho, kdo přináší radostnou zvěst. Izajáš 41,21–27.

Ve válce prvního nebe, která se rozhoří při brzy přicházejícím nedělním zákonu, bude Spojeným státům, a také samotnému satanovi, dovoleno „předložit“ svou „při“, a svolají oheň z nebe ve snaze dokázat, že bůh Jezábel je pravý Bůh. Svět bude přinucen přijmout znamení dne bohoslužby toho boha. Oheň, který je snášen z nebe skrze „informační superdálnici“ ke všemu lidstvu, je dílem „nicotnosti“, a ten, kdo si zvolí poselství zprostředkované tímto médiem, je „ohavností“.

V tomto boji bude sto čtyřicet čtyři tisíc a poté veliký zástup Božími svědky ve sporu o to, kdo je pravý Bůh. Poselství sdělovaná z obou stran tohoto boje jsou znázorněna jako „oheň“. Všechny národy budou shromážděny, aby se určilo, kdo je pravý Bůh, a budou zde dvě třídy svědků, aby byla potvrzena „pravda“.

Ať se shromáždí všechny národy a ať se sejdou lidé; kdo z nich může toto oznámit a ukázat nám věci předešlé? Ať předvedou své svědky, aby byli ospravedlněni; anebo ať slyší a řeknou: Je to pravda. Vy jste moji svědkové, praví Hospodin, a můj služebník, jehož jsem vyvolil, abyste poznali a uvěřili mi a porozuměli, že já jsem to; přede mnou nebyl utvořen žádný Bůh a ani po mně žádný nebude. Já, já jsem Hospodin, a kromě mne není žádný spasitel. Já jsem oznámil a spasil a zjevil, když mezi vámi nebylo žádného cizího boha; proto jste moji svědkové, praví Hospodin, že já jsem Bůh. Izajáš 43,9–12.

Závěrečné zjevení hory Karmel má svědky pro satana i svědky pro Boha. Tato demonstrace má prokázat, kdo je pravý Bůh, avšak o čem mají věrní Boží svědkové vydávat svědectví?

Takto praví Hospodin, Král Izraele a jeho Vykupitel, Hospodin zástupů: Já jsem první a já jsem poslední, a kromě mne není Boha. A kdo jako já zavolá, vyhlásí to a uspořádá to přede mnou, od té doby, co jsem ustanovil starodávňý lid? A věci, které přicházejí a které přijdou, ať jim oznámí. Nebojte se a nestrachujte se: zdaliž jsem ti toho od oné doby neoznámil a nevyhlásil? Vy jste přece mými svědky. Je snad Bůh kromě mne? Ano, není žádná Skála; o žádné nevím. Ti, kteří zhotovují tesanou modlu, jsou všichni nicotou, a jejich vzácné věci neprospějí; a oni sami jsou jejich svědky: nevidí ani nevědí, aby byli zahanbeni. Izajáš 44,6–9.

Věrní v závěrečném střetnutí na hoře Karmel mají vydávat svědectví o pravdě, že Bůh je první i poslední. On je Bůh, který „ustanovil dávňý lid“, aby označil „věci, které přicházejí“. Boží svědkové mají předkládat Zjevení Ježíše Krista, které je odpečetěno těsně před závěrečným bojem na hoře Karmel.

Satanovo poselství z hory Karmel je znázorněno jako oheň, který sestupuje z nebe.

A činí veliká znamení, takže i oheň nechává sestupovat z nebe na zem před zraky lidí, Zjevení 13,13.

Tento verš popisuje zázraky, které Spojené státy uskutečňují prostřednictvím moderní vědy hypnózy, jež je lidstvu zprostředkovávána po „informační superdálnici“. Tento verš však také hovoří o samotném zjevení satana, když se vydává za Krista.

„Anděl, který se připojuje k hlásání poselství třetího anděla, má ozářit celou zemi svou slávou. Je zde předpovězeno dílo celosvětového rozsahu a neobyčejné moci. Adventní hnutí let 1840–44 bylo slavnou manifestací Boží moci; poselství prvního anděla bylo nesené do každé misijní stanice na světě a v některých zemích se projevil největší náboženský zájem, jaký byl v kterékoli zemi zaznamenán od reformace šestnáctého století; to vše však má být překonáno mocným hnutím pod posledním varováním třetího anděla.

„Toto dílo bude podobné dílu Letnic. Jako byl dán „raný déšť“ při vylití Ducha svatého na počátku evangelia, aby způsobil vzklíčení drahocenného semene, tak bude při jeho závěru dán „pozdní déšť“ k dozrání žně. „Tehdy poznáme, budeme-li usilovat poznat Hospodina: Jeho východ je jistý jako jitřenka; a přijde k nám jako déšť, jako pozdní i raný déšť na zemi.“ Ozeáš 6,3. „Radujte se tedy, synové Sióna, a veselte se v Hospodinu, svém Bohu; neboť vám dal raný déšť v pravé míře a sešle vám déšť, raný i pozdní déšť.“ Joel 2,23. „V posledních dnech, praví Bůh, vyleji ze svého Ducha na každé tělo.“ „A stane se, že každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen.“ Skutky 2,17. 21.

„Velké dílo evangelia nemá skončit s menším zjevením Boží moci, než jaké provázelo jeho počátek. Proroctví, která se naplnila při vylití raného deště na počátku evangelia, se mají znovu naplnit při pozdním dešti na jeho závěru. To jsou „časy občerstvení“, k nimž apoštol Petr vzhlížel, když řekl: „Čiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy, až přijdou časy občerstvení od tváře Páně; a pošle Ježíše.“ Skutky 3,19.20.“

„Služebníci Boží, s tvářemi rozzářenými a zářícími svatým posvěcením, budou spěchat z místa na místo, aby hlásali poselství z nebe. Tisíce hlasů po celé zemi bude vydáno varování. Budou konány zázraky, nemocní budou uzdravováni a věřící budou provázet znamení a divy. Také satan působí lživými zázraky, ano, dokonce sesílá oheň z nebe před zraky lidí. Zjevení 13,13. Tak budou obyvatelé země přivedeni k tomu, aby zaujali své stanovisko.“ Velký spor věků, 611, 612.

Až dospějeme k době, kdy satan svolá oheň z nebe, „obyvatelé země budou přivedeni k tomu, aby zaujali své stanovisko“. V oné době Boží svědek „bude spěchat z místa na místo, aby hlásal poselství z nebe. Po celé zemi bude výstraha dána tisíci hlasů.“ Dílo, které Boží svědkové vykonají, „bude podobné dílu dne Letnic“, kdy „anděl, který se připojuje k hlásání poselství třetího anděla, má osvětlit celou zemi svou slávou“. O Letnicích byl oheň symbolem vylití Ducha svatého a oheň je také symbolem vylití satanova nesvatého ducha.

Poté co Jan v sedmé kapitole Zjevení představí sto čtyřicet čtyři tisíc a veliký zástup, označuje otevření sedmé a poslední pečeti. Poslední neboli sedmá pečeť představuje odpečetění Zjevení Ježíše Krista a jediné proroctví v knize Zjevení, které mělo být odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti. Sedmá pečeť, sedm hromů a Zjevení Ježíše Krista jsou všechny symboly téže pravdy, která se otevírá těsně před uzavřením doby milosti. Zjevení Ježíše Krista zdůrazňuje Kristův charakter a stvořitelskou moc jako Alfa a Omega. Sedm hromů označuje dějiny, v nichž je zapečetěováno sto čtyřicet čtyři tisíc, a sedmá pečeť označuje vylití Ducha svatého během dějin, kdy jsou dva svědkové vzkříšeni a přijímají stvořitelskou moc Boží „pravdy“, která je předávána od Otce k Synu, ke Gabrielovi, k proroku a k těm, kdo se rozhodnou číst, slyšet a zachovávat moc v ní obsaženou.

A když otevřel sedmou pečeť, nastalo v nebi asi na půl hodiny ticho. I viděl jsem těch sedm andělů, kteří stojí před Bohem, a bylo jim dáno sedm polnic. A přišel jiný anděl a postavil se k oltáři se zlatou kadidelnicí; a bylo mu dáno mnoho kadidla, aby je obětoval spolu s modlitbami všech svatých na zlatém oltáři, který byl před trůnem. A dým kadidla, který vystupoval s modlitbami svatých, vystoupil z ruky anděla před Boha. I vzal anděl kadidelnici, naplnil ji ohněm z oltáře a vrhl ji na zem; a nastaly hlasy, hromy, blesky a zemětřesení. Zjevení 8,1–5.

Ve verších „sedm andělů“ „stálo před Bohem“ se „sedmi polnicemi“. Těmto sedmi andělům s polnicemi bylo právem běžně rozuměno jako představitelům Božích soudů nad Římem za vynucování nedělní bohoslužby. Pohanský Řím za Konstantina vydal roku 321 první nedělní zákon a do roku 330 byla jeho říše rozdělena na východ a západ. Od té chvíle začaly znít první čtyři polnice a představovaly historické síly, které byly přivedeny proti jeho říši a které do roku 476 zanechaly město Řím ve stavu, kdy nad ním již nikdy znovu nevládl žádný římský vládce nad tímto městem, jež bylo symbolem síly a slávy Říma. Když papežství vydalo nedělní zákon na koncilu v Orléansu roku 538, byl vzburzen Mohamed, aby přinesl soud nad římskou církev, jak je to znázorněno pátou a šestou polnicí, které byly zároveň prvním a druhým běda a představovaly islám. Jakkoli je tradiční chápání těchto polnic správné, v oddílu, kde jsou představeny ve Zjevení 9, jsou vymezeny jako „rány“.

A ostatní lidé, kteří nebyli pobiti těmito ranami, přece nečinili pokání ze skutků svých rukou, aby se neklaněli démonům a modlám ze zlata, stříbra, bronzu, kamene i dřeva, které nemohou ani vidět, ani slyšet, ani chodit. A nečinili pokání ani ze svých vražd, ani ze svých čarodějsství, ani ze svého smilstva, ani ze svých krádeží. Zjevení 9,20.21.

Dokonalým a konečným naplněním sedmi polnic je sedm posledních ran ze šestnácté kapitoly Zjevení. Již i letmý přehled prorockých charakteristik sedmi polnic z deváté kapitoly Zjevení ukazuje, že nesou paralelní znaky se sedmi posledními ranami. Otevření sedmé pečeti nastává v dějinách v době, kdy se milostivá doba chýlí ke konci a Boží hněv, znázorněný sedmi posledními ranami, se má brzy vylít.

Když Kristus jako Lev z kmene Judova „otevřel sedmou pečeť“, přišel anděl a postavil se k oltáři se zlatou kadidelnicí; a bylo mu dáno mnoho kadidla, aby je obětoval spolu s modlitbami všech svatých na zlatém oltáři, který byl před trůnem. „A dým kadidla, který vystupoval s modlitbami svatých, vystoupil před Boha z ruky andělovy.“ Vylití Ducha svatého o Letnicích předcházela jednomyslná modlitba věřících shromážděných v Jeruzalémě.

„Obnova pravé zbožnosti mezi námi je největší a nejnaléhavější ze všech našich potřeb. Usilovat o ni by mělo být naším prvním úkolem. Je třeba vynaložit opravdové úsilí k získání Pánova požehnání, ne proto, že by nám Bůh nebyl ochoten své požehnání udělit, ale proto, že nejsme připraveni je přijmout. Náš nebeský Otec je ochotnější dát svého Ducha svatého těm, kdo Ho prosí, než jsou pozemští rodiče dávat dobré dary svým dětem. Avšak naším úkolem je vyznáním, pokorením, pokáním a vroucí modlitbou splnit podmínky, za nichž Bůh zaslíbil udělit nám své požehnání. Obrodu lze očekávat jedině jako odpověď na modlitbu.“ Selected Messages, kniha 1, s. 121.

Otevření sedmé pečeti označuje zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Toto zapečetění je uvedeno do pohybu modlitbou, nikoli však pouze samotnou činností modlitby, nýbrž určitou konkrétní modlitbou. Tato konkrétní modlitba je označena v knize Daniel, která je ovšem také knihou Zjevení.

Jan ve Zjevení a Daniel ve své knize představují sto čtyřicet čtyři tisíc v „posledních dnech“. V „posledních dnech“ ti, kteří mají být Božími svědky během boje prvního nebe, budou vydávat svědectví o proroctví, které je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti. To je ve verších, které nyní zvažujeme, znázorněno jako sedmá pečeť. Modlitby, které přicházejí k andělu se „zlatou kadidelnicí“, jsou znázorněny Danielovou modlitbou v deváté kapitole jeho knihy. Tato modlitba je specifickou modlitbou, která byla načrtnuta Mojžíšem ve spojitosti s proroctvím o „sedmi časech“. Ta modlitba je dvojí a Daniel zasazuje kontext své dvojí modlitby do pojmů Mojžíšovy „kletby“ a „přísahy“. Knihy Daniel a Zjevení jsou toutéž knihou a stejné linie proroctví, které jsou v knize Daniel, jsou převzaty v knize Zjevení.

Modlitbou, která přivádí vylití svatého ohně v pohybu mocného anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly, je Danielova modlitba „sedmi časů“. Je to modlitba, která přivedla anděla Gabriela dolů z nebe, aby Danielovi vyložil proroctví. Na závěr jeho modlitby, která zahrnuje prvních dvacet veršů deváté kapitoly Daniela, sestoupil Gabriel přibližně v době večerní oběti. Modlitby, které vystupují

a jež přijímá anděl se zlatou kadidelnicí, jsou modlitby, které vystupují při západu slunce, ve večeru „posledních dnů“.

A když jsem ještě mluvil a modlil se a vyznával svůj hřích i hřích svého lidu Izraele a předkládal svou úpěnlivou prosbu před Hospodinem, svým Bohem, za svatou horu svého Boha, ano, když jsem ještě mluvil v modlitbě, tehdy se mne dotkl muž Gabriel, jehož jsem viděl na počátku ve vidění, když přilétl rychle, v době večerní oběti. Daniel 9,20.21.

Danielova modlitba byla vyznáním nejen jeho vlastních hříchů, ale také hříchů Božího lidu. Jeho modlitba je předlohou modlitby pokání spojené se „sedmi časy“ z Leviticu 26.

A ti, kteří z vás zůstanou, budou hynout ve své nepravosti v zemích svých nepřátel; a také v nepravostech svých otců budou hynout spolu s nimi. Jestliže vyznají svou nepravost i nepravost svých otců, pro své přestoupení, jímž se proti mně provinili, i to, že chodili proti mně; a že jsem i já chodil proti nim a uvedl je do země jejich nepřátel; jestliže se tehdy pokoří jejich neobřezaná srdce a přijmou trest za svou nepravost: tehdy si vzpomenu na svou smlouvu s Jákobem, i na svou smlouvu s Izákem, i na svou smlouvu s Abrahamem si vzpomenu; a vzpomenu i na zemi. Leviticus 26:39–42.

Poté, co Mojžíš vyložil trest spojený se „sedmi časy“, který nazývá „svárem“ Boží „smlouvy“, určuje, co má Boží lid činit, jestliže a když si uvědomí, že jsou otroky v zemi nepřítel, jako tomu bylo u Daniele. Potřebovali, jak to Daniel představoval, vyznat své hříchy i hříchy svých otců.

Když tuto konkrétní modlitbu přinášejí ti, kdo jsou povoláni, aby byli sto čtyřicet čtyři tisíc, anděl se zlatou kadidelnicí vezme „kadidelnici a“ naplní ji „ohněm z oltáře a vrhne ji na zem; i nastaly hlasy, hřmění, blesky a zemětřesení.“ Svatý oheň, který představuje poselství „pravdy“ na rozdíl od padělaného poselství „ohně“, jež Spojené státy a satan svolávají z nebe, se uskutečňuje v hodině „zemětřesení“, jímž je nedělní zákon.

V knize Zachariáš jsme zpraveni, že Zerubbábel položil jak základ, tak i vrcholový kámen chrámu v dějinách znovuvybudování chrámu a Jeruzaléma po návratu z otroctví, jehož byl Daniel součástí.

I odpověděl a promluvil ke mně takto: Toto je slovo Hospodinovo k Zerubábelovi: Ne moci ani silou, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů. Kdo jsi ty, veliká horo? Před Zerubábelem se staneš rovinou; a on vynese vrcholní kámen za provolávání: Milost, milost jemu! I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: Ruce Zerubábelovy založily tento dům; jeho ruce jej také dokončí. I poznáš, že mne k vám poslal Hospodin zástupů. Neboť kdo pohrdl dnem malých začátků? Neboť budou se radovat a uvidí olovnicí v ruce Zerubábelově spolu s oněmi sedmi; to jsou oči Hospodinovy, které probíhají celou zemi. Zachariáš 4,6–10.

Zorobábel znamená „potomek Babylóna“ a je symbolem poselství druhého anděla, které, když bylo spojeno s poselstvím Půlnočního volání, položilo „základ“ v počátečním hnutí adventismu. Zorobábel také představuje opakování poselství druhého anděla v závěrečném hnutí adventismu v hnutí Future for America, když je položena „vrcholová kamen“.

Svět se radoval nad dvěma svědky, kteří byli zabiti v údolí suchých kostí na ulici, již je „informační superdálnice“. Když byli tito dva svědkové navraceni k životu, svět se bál a nebesa se

radovala. Zachariáš, jako všichni proroci, označuje „poslední dny“, kdy se Boží lid raduje. Zachariáš nás informuje, že se radují při vzkříšení dvou svědků, když vidí „těch sedm“. „Těch sedm“ je totéž hebrejské slovo přeložené jako „sedmkrát“ v Leviticus dvacet šest. Působení prvního anděla položilo základní kámen Mojžíšova „sedmkrát“ a tato „pravda“ má být navzdory svému odmítnutí v roce 1863 také úhelným kamenem hnutí třetího anděla.

Když bude rozpoznán, naplněn a uskutečněn prostřednictvím náležité dvojí modlitby, bude pravý oheň svržen na zem, jako tomu bylo o Letnicích.

O otevření sedmé pečeti budeme pokračovat v pojednání v příštím článku.